

Respostes a la ciudadanía d'ERC al Ple de 18-12-2013

La senyora Benito:

“A ver, señora Pilar Díaz. Evidentemente, nosotros hemos estado intentando durante todo este tiempo contactar con la familia de Miguel Ángel Gervilla, y ha sido imposible. Y lo hemos hecho –y lo hemos hecho. Ha sido totalmente imposible. Y tiene razón usted en una cosa, y es que hemos pecado de confiados. Nosotros hemos venido con la mejor voluntad posible, a las seis y media nos hemos reunido con todos ustedes, con todos los portavoces, y esto no es que lo tuvieran que haber dicho hoy, sino hace tiempo, decirnos sinceramente: «Oye, no hagáis esto, porque hemos estado hablando con la familia, y la familia no quiere.» Nosotros hemos estado intentando localizar a la familia. Y le digo más, en Fuenlabrada, Madrid, yo no sé la familia, posiblemente a lo mejor en Cataluña no quiera y se respeta, evidentemente, en Madrid se está celebrando una carrera en conmemoración suya. Nosotros nos hemos guiado por eso. Hemos venido, creo yo que hemos pecado de buena voluntad, y esa buena voluntad no la hemos recibido de este ayuntamiento. No costaba nada llamarnos y decirnos: «Oye, no presentéis esta propuesta, porque la familia no quiere.» ¿Qué costaba, señora Pilar Díaz? No costaba absolutamente nada, y no venir aquí a intentar dejarnos mal, porque no era la intención, nuestra intención era buena.

Y ahora al señor Figueras. Mire, calificar de miserable lo que nosotros hemos traído aquí, nada más le voy a decir una cosa: para hablar de miserables, usted tiene que conocer la vida de las personas con las que está hablando. Yo, lamentablemente –lamentablemente– he vivido muy de cerca lo que es el terrorismo, yo personalmente, ¿entiende?, y tengo amigas que lamentablemente están todavía en manos de psicólogos y de psiquiatras, entonces, no me hable a mí de demagogia, porque de verdad que me ha dolido como persona, oír hoy lo que he oído, y además me ha dado vergüenza –me ha dado vergüenza, señor Figueras.

Y otra cosa más, ya para terminar. Mire, en los últimos plenos estamos oyendo miserablemente demagogos, populistas maleducados, agresivos, corrosivos, todo este tipo de calificativos. Mire, nosotros no estamos en el pleno. Posiblemente estaremos. En estos momentos somos vecinos, pero estamos representando también a una serie de personas. Todo lo que ustedes nos están diciendo se lo dicen también a los votantes que han confiado en Ciutadans, y a todos aquellos que nos quieren dar su voto. Piénsenlo: cada vez que nos dicen eso, están también ustedes descalificando a los vecinos que nos han dado el voto. Yo nada más les pediría respeto, el mismo que nosotros intentamos darles a ustedes. Las formas, el éste, el otro, mire, todo lo que usted quiera, pero lo que quedan son las palabras, son las palabras.

Es que de verdad, es el segundo pleno en el que tenemos que oír descalificativos. No es posible, se puede argumentar, se puede criticar, se puede decir «esto no me gusta», pero por favor, con un poquito de respeto, nada más pedimos esto. Por lo demás, pues... Lo tenía que decir, señora Pilar.

Gracias.”

El senyor Figueras:

“A veure, senyora Benito. Miri, penso que és la segona vegada que m’he de disculpar davant seu, perquè de vegades costa de trobar la definició, sobretot en calent, quan estàs aquí, d’alguna forma, defensant el teu posicionament del teu partit, no? I això em va reflexionar que segurament, quan hagi de contestar propostes seves, el que hauré de fer és preparar-me prèviament per ser curós amb les paraules, però no amb el fons –no amb el fons. I no vull entrar tampoc en polèmica, perquè vostè després no em podrà contestar i per tant això serà un error, només li explicaré la meva vivència personal, perquè també se’n faci càrrec del que penso o deixo de pensar, malgrat que pugui ser avorrit sentir la meua biografia.

Jo l’any 81 vaig decidir anar a la mili, perquè no podia fer objecció de consciència quan d’alguna forma aquí molt possiblement, si hagués tingut l’oportunitat, hagués agafat un arma per defensar els meus ideals. L’any 83-84, o 82, no recordo ben bé exactament en quin any, però sí que recordo ben bé que va ser l’any en què hi van haver unes inundacions bestials a Bilbao. Camí de Bilbao a mi em va enganxar a Laredo una bomba d’ETA, no com a víctima, no puc parlar de víctima, al cap i a la fi l’únic que em va fer va ser destrossar el cotxe, però personalment a mi i a les tres persones que m’acompanyaven, una d’elles, per cert, és companya teva, l’Elisabet, a l’escola, la Guàrdia Civil ens va agafar com a hipotètics sospitosos. No vaig entendre per què ens agafaven com a sospitosos i per què ens interrogaven, i per què d’alguna forma ens humiliaven.

Després, i amb els anys, vaig acabar aprenent que realment que ETA posés una bomba a una finestra on hi dormien, que donava a l’habitació on dormien les dues filles d’un guàrdia civil, a partir d’aquí entens moltes coses, i aleshores encara es va fer molt més ferma la meua convicció que vaig agafar quan vaig sortir de la mili, que vaig decidir que d’exèrcits, ni el català, i que per tant, realment la lluita armada no era la via per arribar a cap mena de solució ni a cap mena d’objectiu.

Per tant, espero que entenguin i que no sospiti d’alguna forma qualsevol mena de sintonia que pugui tenir personalment, ni jo ni el meu partit, perquè al llarg

dels anys així ho hem demostrat, respecte al que és la lluita armada o al terrorisme, directament. Perquè al cap i a la fi, moltes vegades per vivències personals arribem aquí, arribem a aquestes conclusions, malgrat que quan discutim, i ho fem aquí i ja ho dic, abraonant-nos amb les paraules o fent-les servir malament, diem coses que podrem hauríem de ser més meticulosos a l'hora de dir o deixar de dir, però malgrat tot, jo entenc, i em refermo aquí, que vostès han aprofitat la moció o la proposta que hem fet, per parlar-nos d'una sèrie de temes que no eren realment als que vostès volien arribar. I que malgrat tot, el que sí que li dic és que estic d'acord amb vostè, avui, fins i tot abans d'arribar al ple amb aquella reunió que hem tingut, però jo crec que fins i tot abans, perquè aquestes mocions les teníem de fa temps, jo crec que l'ideal hagués sigut plantejar una reunió amb vostès i dir-los: «Escolta, aquestes mocions no arribaran a bon port per aquesta raó i per aquesta altra», per no haver d'acabar aquí votant, que és el que jo li deia, acabem votant una cosa que èticament estic segur que compartim, però que al cap i a la fi la raó ens diu que hi hem de votar en contra, i ens posa en una dificultat. Per això jo li deia abans, o he fet servir l'expressió aquesta de miserable, per la qual en tot cas em disculpo.»